

«Незвичайні люди - звичайні лікарі!»

Я, Подрез Катерина, - маленька гілочка великого родового дерева Мухортових, краплинка в стрімкому потоці часу історії нашої держави. Я живу в двадцять першому сторіччі в незалежній Україні. Хочу стати корисною не тільки для свого міста, а й для своєї країни. А як кажуть: не знаючи минулого, не побудуєш майбутнє.

Багатьом здається, що сьогодні вивчати свої корені, шанувати своїх родичів, піклуватися про них, зберігати сімейні традиції неважливо. Але це не так! На мою думку, кожна людина повинна цікавитися цим та знати історію свого роду.

Мені дуже пощастило, що я народилася саме в Харкові, в місті, яке представляють люди різноманітних професій, серед них найпочесніше місце займають лікарі. Саме професія лікаря стала нашою сімейною традицією та сформувала династію Мухортових.

Я вважаю, що ця професія є однією з найважливіших у світі, тому що найбільше щастя на землі – це оберігати здоров'я і життя людей. Як писав талановитий російський письменник і медик А.П.Чехов: «Професія лікаря – це подвиг, вона вимагає самовідданості, чистоти душі і чистоти помислів».

Першим, хто став у нашій родині лікарем, був мій дідусь, Мухортов Михайло Костянтинович. За його спогадами, стати лікарем йому порадив батько: «Ти повинен стати медиком! У нашому роду має бути свій лікар», – і подарував дідусеві великий шкіряний портфель для книжок і зошитів. Михайло дуже поважав свого батька, тому швидко погодився з його словами.

Сам привіз документи до медичного інституту, з успіхом витримав усі екзамени. У студентські роки був активістом, старостою групи, займався спортом, відмінно навчався. Дідусь наполегливо йшов до мети, тому Господь дав йому сили й терпіння стати справжнім лікарем, недаремно сорок років свого життя він віддав улюбленій справі. За цей період вилікував багатьох хворих. Мій дідусь не просто лікар, а Лікар від Бога, тому що не тільки лікував людей від недуг, а й зцілював їх добрим словом і безкорисливою турботою. За сумлінну працю був нагороджений багатьма грамотами та подяками, але найцінніша з них – це Почесна грамота заступника міністра охорони здоров'я УРСР, яку отримав у 1988 році.

Окрім дідуся Михайла Костянтиновича, медичним працівником є і моя бабуся, Мухортова Олена Федорівна, яка закінчила медичне училище та понад тридцять років працювала головною медичною сестрою в міській поліклініці №3. Вона ніколи нікому не відмовила в допомозі, нікого не обійшла увагою. Посеред ночі поспішала на виклики до хворих. Це дивна, до самозабуття віддана своїй справі жінка. У неї є чому повчитися, адже свій досвід вона черпала з бурхливої річки життя.

Мій батько, Подрез Едуард Володимирович, з дитинства мріяв стати лікарем. Щоб здійснити свою мрію, він наполегливо навчався в школі, яку закінчив із золотою медаллю, а потім вступив до медичного університету. Після закінчення даного закладу працював лікарем швидкої допомоги, де пройшов школу професійного становлення медичного працівника: навчився за будь-яких складних обставин приймати правильні рішення; діяти швидко, впевнено та рішуче; без ретельних обстежень та консультацій із колегами надавати допомогу пацієнтам. Сьогодні мій батько працює лікарем-анестезіологом в онкологічному відділенні обласної лікарні. Головне його завдання – рятувати життя безнадійно хворих людей, давати їм віру на зцілення навіть від такої жахливої хвороби як рак.

Сімейну династію лікарів продовжує і моя мама, Подрез Оксана Михайлівна, яка працює медичною сестрою у центрі естетичної хірургії, де

лікують людей із різними вадами. Її кваліфікована допомога дарує людям впевненість у собі, відчуття повноцінності їхнього життя.

Лікар – Людина з великої літери. Цей вислів характеризує мого дядька, Мухортова Сергія Михайловича, який працює лікарем-кардіологом. Незвичайна працездатність, терплячість, віра у власні сили, Богом даний талант і чудові людські якості допомогли йому стати справжнім майстром своєї справи. За високий рівень професійної майстерності, вагомий особистий внесок у розвиток медицини у 2010 році дядько отримав подяку від губернатора міста Харкова М. М. Добкіна. Його дружина, Мухортова Тетяна Іванівна, теж медичний працівник, вона – фельдшер швидкої допомоги. Більше двадцяти п'яти років моя тітка присвятила своїй улюбленій справі.

Я вважаю, що зв'язок поколінь – це джерело, яке дає мені силу, натхнення, віру в своє майбутнє. Саме в збереженні традицій нашої родинної лікарської династії я вбачаю сенс життя, бо мрію також стати лікарем, щоб дарувати людям щастя бути здоровими.

Я дуже пишаюся своєю родиною і буду докладати багато зусиль, щоб продовжити сімейну династію, адже лікувати людей, захищати їх від хвороб та смерті - що може бути прекраснішим?!

Отже, йдучи в доросле життя, я з гордістю можу сказати: «Я не стеблина, занесена звідкілясь буйним вітром, я знаю корені свої, я впевнено стою на праматеринській землі своїй!»